

De vniōe naturaz i chris̄to

118

oēs hoīes. q̄ erit maior inter oēs hoīes. Et iō erit caput oīm bonoꝝ hoīm. sicut est de angelis bonis. et etiā erit dñs maloꝝ hoīm sicut maloꝝ angeloz: sed n̄ erit caput eoz. Et sic idem erit caput bonoꝝ angeloz: et caput bonoꝝ hoīm. et iō hoīmnes boni et angelī boni erūt membr̄a vniꝝ capit̄. et iō etiā angelī iuuabūt hoīmnes q̄ntū poterūt. Itē etiam erit dñs est dñs oīm creaturaz mūdi. q̄ oēs creature sūt oīm crepter hoīem. et ip̄e erit dñs sup totā huaturā: et p̄ dñs sup oēs alias creatureas. Et idē erit dñs terre: aque aeris et signis: et oīm q̄ sunt pp̄ter hoīez. Et sic vñ erit dñs oīm creaturaz. Et istud dominū debebit ei et rōne dignitat̄: et rōne meriti sui. q̄ dedit vitā suaz ad honorem dei. Et tūc fient duo corp̄a totaliter opposita seu duo exercit̄. scz corp̄ bonoꝝ et corpus maloꝝ. et quodlibet corp̄ habet suū caput et suū ducez. Atīn corpus maloꝝ erit prius. s. p̄m̄ angelus malus in. scz. corp̄ bonoꝝ erit in tractatu de angelo malo. et cū isto erūt p̄ accidentis incorporati mali hoīes. sed ex opposita parte non erāt nisi angelī boni q̄ n̄ faciebat corpus. q̄ non habebant aliquā creaturā tā excellentē sicut p̄ mus angel̄ erat. Et sic angelī boni erāt trūcati capite. Et iō q̄ ille hō erit maior: excellentior et melior: q̄s fuit p̄m̄ angel̄ q̄ corruit. iō rectissime erit caput bonoꝝ angeloz: et recuperabit natura āgeli caput maius: et meliꝝ et excellentiꝝ q̄s pdiderat. et erit integrata in capite suo. Et tūc erit i ordinē creaturaz bonaruz: vna creatura maior in bonitate: q̄s sit illa creatura mala: q̄ erat maior inter creaturas malas. q̄niam nulla creatura erat ita bona sicut p̄m̄ angel̄ erat malus. et malum excedebat bonū inter creaturas. Sed tūc erit p̄ h̄ri um. q̄ bonū supabit malū. q̄ multo magis et sine cōpariōe ille hō erit melior q̄s sit ille angel̄ peior. Et sic duob̄ modis p̄ illū hoīem bonū vincet et supabit malū. P̄sio q̄ ip̄e erit melior q̄s sint oēs creature male. scd̄o q̄ ip̄e faciet meliꝝ q̄s oēs creature fecerūt male et facere potuerunt. Et sic oīb̄ modis bonū factum supabit malū faciūt in p̄petuuz. q̄re merito ille hō

erit caput bonoꝝ angeloz et hoīm. Sed istud corp̄ bonoꝝ n̄ poterit crescere n̄ si ḡ hoīes q̄ sunt de corpe maloꝝ hoīm. et iō oportet q̄ corp̄ bonoꝝ pugnet p̄tra corp̄ maloꝝ: ut trahat ad se hoīes et cōuertet et incorporet. q̄ hoīes sunt cōuertibiles ad bonū et malū. Et iō tūc fiet maximū bellū et matia pugna int̄ corp̄ bonoꝝ et corp̄ maloꝝ. s. p̄m̄ angel̄ cū suis mēbris custodiet q̄tuz poterit: ne pdat hoīes q̄s tener: et corp̄ bonoꝝ sp̄ rapiet: et trahet hoīes ad se: et diminuet corpus maloꝝ q̄tū ad hoīes. Sz q̄ potētius et maior: p̄tus: erit corp̄ bonoꝝ q̄s maloꝝ rōne capit̄. iō corp̄ bonoꝝ vincet corp̄ maloꝝ: et q̄ret hoīes et trahet ad se: et corpus maloꝝ pdet. Quāuis euī p̄m̄ angelus malus q̄ ē caput maloꝝ pdiderit hoīes p̄ iusticiā: ut dicū ē. atēt n̄ dimitet nisi p̄ violētiā. Et iō necessaria erit pugna fortissima ad subtrahendū hoīes de p̄tate sua Ecceq̄ visuz ē q̄lit ille hō q̄ est de: et hō se habebit post mortē suā. et qualiter se habebit ad oēs creatureas tā bonas q̄s malas. et que fient et quāta in vniuerso p̄ suam bonitatem et excellentiam.

Declaratio p̄ exēpluz familiare qual̄ due nature. s. diuīa et hūana poterit occurtere i vñā psonā sine imutatiōe vtriusq; et q̄tū est possibile. scz. cclvii.

TC aut̄ aliqua lit̄ videam̄ q̄lit diuīa natura et hūana siml̄ p̄nt concurrere ut sint vna psona. et tñ diuīa natura n̄ pdat aliquid de excellētia et altitudine sua pp̄ talē vniōne. nec etiā i seip̄a aliquid mō mutetur: nec etiā hūana: sz remaneat i suo eē. H̄ p̄t declarari p̄ exēplū failiare. s. p̄ līras alphabeti. Quia sūt q̄nq̄ vocales p̄ se sonū faciētes. scz. a. e. i. o. u. et aliae sūt psonātes. Un̄ q̄libz vocal̄ facit p̄ se sonū. et q̄si vñā psonā. q̄r p̄ se sonat. Inē istas at̄ līras sit p̄iūctio et vñio: et p̄stitutis noua syllaba. q̄r due vocales p̄nt p̄inngi ad iūicē et facere vna syllabā. et etiā vocal̄ cū psonāte facit syllabā. Et p̄ istas p̄iūctōes vñiones possim̄ declarare p̄iūctōz: et vñioez diuīe nake et hūane i vna psona. Un̄ tres sūt vocales q̄ nūc p̄dūt sonū suū: q̄ sunt

t. 2

Titulus. cclxiiii

totaliter immutabiles. scz. a. e. r. o. et iste si-
gnificant tres personas in dñis q̄ sūt imu-
tabiles totaliter: et nūc p̄nt pdere sonū su-
um. **H**z sūt due aliae vocales q̄ p̄nt pdē-
re sonū suū p̄priū: et mutari in sonū psonā
tis l̄re. zt i semutabiles scz. i. rv. et signifi-
cat duas naturas creatas q̄ faciunt psonā
scz. naturā āgelicā et naturā hūanā: q̄ p̄nt
pdere sonū suū: et sunt mutabiles. vñ ista
vocalis i. significat naturā angelicā q̄ est
simplex: nō h̄is corp⁹. sed ista vocalis v
significat psonā seu naturā humanā: q̄ h̄z
duas p̄tes. s. corp⁹ et aliam. q̄ si duas tibi-
as. Et iō sicut sūt q̄nq̄ psonae in reb⁹. scz
tres diuine: et due aliae. s. angelica et hūana.
Iste q̄nq̄ q̄li sunt q̄nq̄ vocales q̄ se so-
nantes. et aliae psonantes p̄nt significare
oēs alias creaturest naturas inferiores.
q̄ sūt pp̄ter istas: q̄ nō faciunt psonā. **S**i-
cut igit̄ vna vocalis immutabilis suscipit ali-
am vocalē mutabilē ad se: et sit vna sylla-
ba q̄syn⁹ sonus. et q̄libet seruat suā natu-
ram q̄ remanet vocalis: vt p̄t dicēdo: au-
eu. ita sil̄r psona diuina immutabilis p̄t su-
scipere naturā humanā mutabilē ad se: vt
sint vna persona. et quelibet natura serua-
bit suā p̄priā naturā: et remanebit hūana
natura humana: et diuina natura diuia.
Et etiā qñ ista vocalis a vele. q̄ est p̄ma⁹
pncipalis: suscipit illā vocalē v. in suā p/
sonam et in suū sonū p̄mo est a. vel e. et fa-
cit p̄ se sonū. sed tñ nondū est v. sed i pun-
cto dū v. format: suscipit ab ista vocali a.
vele. ita q̄ v. p̄ se non existit p̄us: et postea
suscipit. imo simul dū fit suscipit. Ita cō-
formiter diuina natura seu diuina psona
que iā ab eterno est: p̄t suscipe humanā
naturā in suā psonā: nō q̄ humana natu-
ra illa prius existat in se: seu illa humani-
tas. sed simul in puncto dū fieri suscipiet
a diuina psona: et sustentabit in ea: et non
in seip̄a: nec faciet psonā p̄ se. et sic nō erit
ibi nisi vna psona. s. psona diuina q̄ iā pri-
us erat pfecta: per seq̄z existens in seip̄a.
Sicut enī ista vocalis v. que suscipit ab
a. p̄t h̄re duos modos existendi. vnu; p̄
se dicendo v. et tūc p̄ se facit syllabaz: et q̄si
suam psonā. aliū modū habet existendi i
alio: qñ cōiungit cū a. vel cū e. et tūc nō fa-
cit syllabā p̄ se: nec sonū p̄ se. imo sonat cū
a. dicendo au. ita sil̄r humanitas seu na-
tura humana p̄t habere duos modos
existendi. vnum p̄ se: et tūc faciet psonā: et
est homo. aliū cū cōiungit cū alia natura
prius existente. s. diuina. et tūc nō facit p/
sonam: sed psonat in aliena psona. s. in di-
uina. **E**t sicut vocalis pncipalior et maior
et immutabilis semp est prior: et suscipit a/
liam. et vocalis min⁹ pncipalis et minor et
mutabilis suscipit. ita natura diuina q̄ est
pncipalior et maior et immutabilis susci-
pet humana. et ipa humana q̄ est minus
pncipalis. et minor et mutabilis suscipie-
tur. **E**t sicut ista vocalis a. vele. maior et
imutabilis dū suscipit istā vocalē. v. nullo
mō mutat i se: nec diminuit nec alterat:
nec aliqd p̄dit de dignitate et de sua exel-
lentia. pp̄ter talē susceptionē: sed solū iu-
nat aliam vocalē et sustinet nihil pdendo
de suo. ita cōformiter psona diuina seu na-
tura diuina p̄t suscipere humanā natu-
ram in se et in sua psona. et tñ pp̄ter hoc ni-
hi p̄dit de sua dignitate nec de sua exel-
lentia: nec aliqd mutabilis in ea. imo ipare
manebit totaliter vt sūt prius. sed soluz
iuanabit et sustinebit aliam naturā: et exal-
tabit eā: vt faciat vnam psonā cū ea. et na-
tura humana. pp̄ter hoc assūmet maiore
denominationē et excellētiā vt dicit̄ ho-
mo deus. **Q**uia enī necessario ibi h̄o est.
ergo necessario illa psona dices h̄o et de.
deus pp̄ter naturā diuinam: et h̄o pp̄ter
naturā humanā. et tñ nō erit nisi vna sim-
plex psona. s. diuina. **E**t sic natura huma-
na ascendet ad dignitatē et excellētiā: et
summe exaltabis. et tñ pp̄ter hoc natura
diuina nil p̄det de suo: nec aliqd mō dimi-
nuetur: nec descēdet de sua dignitate: nec
humiliabis: sed alia meliorabis: sicut im-
perator vel rex: nil p̄det de sua dignitate:
si suscipiat sponsam de insimo generis
sponsa exaltabis sine diminutione regis.
Ecce ergo exemplum familiare p cōiun-
ctionem vocaliū inter se ad videndū q̄li
ter fieri p̄t cōiunctio diuine nature et hu-
mane in vnitate psonae. qđ est valde p̄priū
et maxime q̄ ista vocalē v. significat huma-
na naturā: vt dictū est. **I**te etiā p̄t esse ex-
emplū de arborib⁹ qñ trivice int̄eruntur.
vñ sūt p̄iūctiōes et vniences inter divers

Titulus cclxv. et cclxvi. De possibiliitate vniuersitatis in corpore.

sas natura arborum. ita quod una arbor subsistit alia in se. et sicut una arbor quod una persona. et una arbor vivit in natura alterius arboris. ita etiam diuina natura potest suscipe humanam naturam. et potest fieri istorio unius nature in aliam.

Quod non sit impossibile deo. nec repugnat hoc assumere.

Titulus. cclxv.

Quoniam non sit impossibile fieri. non re pugnet aliquo modo deo. manus festas habent modo. Sicut enim placuit deo coniungere naturam intellectualem carnem. et hoc potuit facere. ita etiam poterit proportionare aliquam humanitatem sibi ut sit capax deiatis. ut sicut potuit facere quod natura corporalis tantum ascenderet ut esset capax naturae intellectualis. scilicet rationalis. ita poterit facere quod natura humana tantum ascendet ut sit capax deiatis. Et sic potuit facere quod natura corporaliter esset capax sue imaginis create. scilicet rationalis. ita poterit facere quod humana natura sit capax sue imaginis increase. ita quod cum non sint nisi due imagines dei. scilicet creata. et increata. sic natura corporalis tantum potuit ascenderet ex eis proportionata imagini create. Unde iam in humana natura est sua imago increata. scilicet celo in Christo. et etiam est imago sua creata. scilicet anima rationalis. Et magis videat puenire imago increata cum imagine creata; quam ipsa imago creata cum natura corporali. Et sic non repugnat quod imago dei increata vniuersitatis in qua est imago dei creata. Et ideo sicut deus facere potuit. ut sua imago creata et intellectualis. scilicet rationalis faciat unam personam cum natura corporali. scilicet cum carne seu corpore. ita poterit facere quod sua imago increata intellectualiter potest facere unam personam cum natura humana in aliquo singulari humanitate. Et iuste quod imago increata est a persona et ab eterno. et non potest fieri alia persona. id est non potest fieri nisi ipsa humilitas aliquod personam in persona. quod due personae non possint coexistere in unam personam. Unde autem anima rationalis vniuersitatis corporis. tunc fit una persona. non tamen anima est persona. quod non possit existere secundum vniuersitatem car-

ni. sed sicut creaturam vniuersitatem. Et iuste si corpus et anima debeant sicut facere unam personam cum una genite increata quod est persona. optet quod sicut et se in eodem puncto indivisibili. dum anima vniatur corpori. ipsa imago dei increata vniuersitatis corporis et animae sibi in persona sua. ut faciant unam personam cum imagine increata. nec alter fieri potest. ita quod ratio corporis et anime non procedat quia tunc etiam faceretur persona per se. sed ista tria simul coniungantur. scilicet corpus et anima et imago dei increata. ut sit una persona. Et sic apparet possibilitas et nulla repugnativa difficultatis divinitatis naturae et humanae in unitate personae. Quod Recolligenda igitur sunt epilogus ea quod manifestata sunt pro reparatione. satisfactione et liberatione hominis et ratione humanae nature. Apparet quod est necessarium hominibus lapsi perditio et ad penam infinitam obligato. si deinceps beat et velut reduci et exire de statu perditionis. et puenire ad illud bonum propter quod factum est et appetit. et manifestum. quod si homo debeat liberari a sua obligacione infinita pro qua ei debet pena eterna. et debeat etiam restituiri ad illud bonum et gaudium eternum propter quod habebatur factum. necessaria est ei infinita satisfactionis infiniti precii. et quod tales satisfactiones tantum precii non possunt soluere nisi persona infinita quod sit deus et homo similiter in eadem persona. quod non debet nisi homo. et non possit nisi deus. Propter etiam quod assumi debet ille homo de genere humano primi hominis. deinde puenire sine prece. Ita igitur etiam quod necessarium est quod talis homo possit mori sive Titulus. ccclxviii. et quod vita illius est rationabilis et sublimis ut sufficere possit ad soluendum quod debet proprieatis mortis mundi. et plenior in infinitum. Patet igitur ex his omnibus qualiter sit necessitas et indulgentia cuiuslibet hominis et ratione humanae nature. et quod difficultas est satisfactionis et liberationis. et quod dominus quantum malum sit deus infinitus offendere. et quod deus facere cum tanto opteat fieri ad recuperandum ei amiciciam. et ad destruendum ipsam offendam et peccatum.

Dicitur igitur voluntas et intentio. propositum et deliberatio dei ad dandum talis homines humanae nature. Titulus. ccclxvi.

Quoniam autem probatum est infallibiliter. qualiter tota natura humana et homines non indigerent tali hominem quod sit deus et homo. aliter tota natura humana est totaliter perdita. et homines non possunt habere potest. et quod

c. 3